

Enochova kniha

Apokryfy 39. kap.

... V oněch dnech sestoupí vybrané a svaté děti z nekonečných nebes a jejich pokolení se spojí s lidskými dětmi...

Mimozemští lovci lidí

Podrobněji se o Enochových apokryfech zmiňuji v prvním dílu této knihy a tak si pouze připomeňme, že Enochova kniha nebyla nikdy kanonizována a slovo apokryfy je vžitý výraz pro podvržené spisy. Zbožné přání však ještě neznamená, že spisy musí být skutečně podvržené.

Nicméně i tato část apokryfů hovoří na velmi zajímavé téma. Pouze není jasné, zda „vybrané a svaté děti“, které jednoho dne sestoupí na tuto planetu, nejsou čirou náhodou potomky padlých andělů. Těch, o kterých hovoří nejen Enochova kniha, ale i Bible.

Tuto jistotu postrádali nejen středověcí církevní úředníci. A tak je možné, dokonce téměř jistě, že jednoho velmi pochmurného dne dospěli k názoru, že dlouho očekávaná invaze temných sil byla již odstartována.

Tím, kdo podle nich prováděl count down, byl sám Kníže temnot - prominentní padlý anděl, známější pod označením Satan.

Následovala infiltrace démonových sil, o kterých nemůžeme s jistotou říci, zda jsou totožné s těmi z Enochova apokryfu. Neboť, jak dobře víme, existují i vesmírné síly veskrze kladné.

Je jasné, že informační studnici o možném sestupu padlých andělů nebyla Enochova kniha a zmíněný verš posloužil spíše k navození atmosféry. Objev Enochovy knihy ležel totiž v té době; ještě v daleké evropské budoucnosti.

Nebyla to však ani Bible, která sice hovoří na podobné téma, nikoli však v souvislosti s „hony na čarodějnice“.

Odkud vlastně čerpali středověcí inkviziční borci své informace o tom, že démoni temnot zaútočili na bezbranné obyvatelstvo?

Z historických zkušeností víme, že církevní pracovníci nikterak nelenili a světlo světa záhy spatřila instituce nazvaná Svatá inkvizice. Stejně tak dobře by se mohla jmenovat Velký drtič kostí.

Prozatím můžeme vše považovat za velkou legraci, která j. d. žádnou legraci nebyla, a je zcela možné, že nebude ani v budoucnosti. Nelze totiž opomenout fakt, že při jisté neobvyklé souhře okolností by obavy Svatého officia byly, ač je to neuvěřitelné, víc než oprávněné. Možná že situace byla mnohem vážnější, než jak byla vyhodnocena.

Nyní nepatrně odbočíme.

Avšak pouze zdánlivě, neboť vše se souvisí.

Až jednoho dne spatříte na nebeské báni cosi, co vám vyrazí dech, nebudete již nikdy takovými, jakými jste mohli být.

Již nikdy nebudete uvažovat o hvězdách na noční obloze jak(nutné dekoraci svého života a denní obloha již nebude bezpečny kopulí oddělující vás od neznáma.

To vše bude minulostí. Zůstane pouze údiv nad systémem věcí. Netvrdím, že v tom okamžiku vše pochopíte, ale jsem si jist, denní tisk, ale i denní a noční oblohu, nebudete prohlížet očima bláhového snílka.

Nepomohou ani silně opancéřované dveře. Byla by to marnost všech marností. Neboť některé záležitosti se mohou odehrávat podle zákonů, které pokládají „velikáni vědy“ za nehorázný nesmysl.

Věrohodné příznaky ukazují, že naše představy o přírodních, potažmo vesmírných zákonech jsou zredukovány přibližně na tři skupiny: přijatelné, nepřijatelné a zavrženíhodné.

Do první skupiny patří ty zákony, které známe ze základních škol. Mezi nepřijatelné naopak patří ty, které nebyly prozatím potvrzeny televizními pravdami a renomovaní vědci je doporučují.

publikovat. Mohly by totiž vyvolávat nežádoucí asociace o Boží prozřetelnosti. Neviditelnost, lokální transformace prostoru, prostupy zdánlivě homogenními médii a i jiné vymoženosti relativity patří mezi ty zavrženíhodné šílenosti.

Což je samo o sobě pozoruhodné, jestliže uvážíme, že jednoho slavného dne budou objeveny.

A pokud se jich nezmocní jášající generálové, je možné, že se o tom také něco dovíme.

A jak se za chvíli ukáže, středověcí inkviziční „myslitelé“ tuto úroveň poznání v podstatě pochopili.

Zajisté bychom se nenudili ani při pročitání tajných protokolů Svaté inkvizice. Nesmiřitelný boj s nepřáteli církve, kacíři a luciferisty, „záhy“ přerostl v bohatýrské ničení čarodějnic (cca 1550 - 1750).

Kdo dnes spolehlivě určí, kolik obětí inkvizičních hrátek skonalo krutou smrtí jen proto, že měly chamtivého souseda nebo byly v nesprávnou dobu na nesprávném místě (odhady se různí: od několika statisíců až do devíti milionů obětí, obětí honů na čarodějnice se odhadují od sto tisíc do jednoho milionu)?

Něco divného se odehrávalo na naší planetě a možná i kdesi poblíž. Cosi, co vyděsilo mocné tohoto světa natolik, že cítili potřebu vyvolat z temnot nelidské krutosti a šlehající plameny.

Jaké informace přicházely nejen ze zapadlých farností, že vzdělaní a nanejvýš informovaní mužové rozhodli tak, jak rozhodli?

Jedním z usvědčujících důkazů pro inkviziční sbor bylo Dáblovo znamení, které kníže temnot zanechával na tělech svých služebníků.

Vyšetřující orgány též jášaly při objevu neobvyklých jizev, neboť pooperační jizvy nebyly tehdy příliš v kurzu a větší nevratné operace vykonával povětšinou jen mistr kat. Jeho kvalifikace však zaručovala pouze hrubší změny klientova zevnějšku, vyznačující se typickými amputacemi některých důležitých orgánů.

Všechna podezřelá znaménka i neobvyklé jizvy byly tehdy pečlivě zkoumány a propichovány jehlicí.

Pokud rána krvácela, svítla „čarodějnické učnici“ hvězda naděje, která pohasla právě v tom okamžiku, kdy kat zachřestil důmyslnými vynálezy středověku.

Naopak, pokud vpich nekrvácel, byl zkoumaný adept ohnivě hranice považován jednomyslně již jen za dočasně chodící mrtvolu.

Tělo muselo být bezzbytku spáleno. A tak kat po slavnostním upálení seškvařené tělo ještě dále trhal kleštěmi, kosti drtil kladivem,

aby po konečné prohlídce byly zbytky spáleny na prach a ten vmeten do nejbližšího vodního toku.

Velké zametání stop?

Pouze naznačuji, zda představa d'ábla nesplynula s jiným možným zlem, které kdysi „vysublimovalo“ poblíž naší planety.

Neboť na tělech těch, kteří dnes tvrdí, že byli uneseni neznámými mimozemci, jsou rovněž nacházeny, mimo podivných jizev, dva až tři kruhové výstupky vzdáleně připomínající mateřská znaménka. Nekrvácející znaménka, která časem samovolně vymizí.

Nehynoucí zásluhou Svaté inkvizice je přímo ukázkové vydupání Satana ze země, včetně jeho dokonalého popisu.

Dodnes není jasné, kdo byl manekýnem při rekonstrukci podob, neboť Bible se tímto problémem nezátěžuje ani náhodou.

Poloviční kopytatec s netopýřími křídly, případně kozlí bradkou, nezbytnými rohy a ocasem. „Prostý“ lid jej měl vidět též jako kozla, černou kočku či psa. Je to podivné, neboť Svaté oficiem mělo zcela jiné informace.

V papežské Bule Řehoře IX. (z 13. 6. 1233) se totiž hovoří o bytosti, která se zjevuje jako šedý muž, s výraznými a velkýma očima, hubený, prakticky bez masa, chladné pokožky. V mnoha případech jeho horní polovina těla září a to tak intenzívně, že celou okolního prostoru. Ona bytost, nazývaná „průvodce“, posléze - mizí a stává se neviditelnou.

Satan a jeho d'ábelské bytosti mohou měnit svá těla, mizet., konávat obrovské vzdálenosti nezávisle na čase, číst myšlenky lidí, přemisťovat jejich těla z místa na místo.

Plodí s pozemskými ženami lidem nepodobné stvůry. Vytváří si mezi pozemšťany skupiny přívrženců, s jejichž pomocí chce změnit podmínky na naší planetě a převzít vládu. Odměnou těm, kteří spolupracují, je bohatství a výjimečné schopnosti.

Všimněme si jedné maličkosti: žádný kozel, žádná netopýří křídla, černý kocour či pes, o kterých vypovídaly neinformované mučené oběti! Bytost s šedou a chladnou kůží, s výraznými očima telepatickými schopnostmi a dalšími výjimečnými možnostmi se tak podobají těm, o kterých se hovoří v souvislosti se i třetího druhu".

Žádné zázračné masti a létání na koštěti.

Tajná instrukce hovoří o schopnosti neznámé bytosti libovolně

manipulovat lidskými těly i jejich myslí. Do téže kategorie patří i vymoženost být neviditelný.

Rovněž problematika oploďňování pozemských žen není nezajímavá a v kontextu s dalšími indiciemi může nabýt nebývalé úrovně a rozměru.

Byla to jedna z oblastí, o kterou projevovali úředníci inkvizice nebývalý zájem, a jistě nikoli proto, že v té době ještě neexistovaly televizní pornofilmy.

Jak mnoho o tomto fenoménu může napovědět metodický návod - manuál inkvizitorů „Kladivo na čarodějnice“ (poprvé vydaný roku 1487)?

Spis, jehož šílené myšlenky nemusely být natolik šílené, jestliže jsme ochotni přistoupit na možnost, že neznámé „venkovní síly“ nesoustředily svůj zájem pouze na naše století.

Pokusme se posoudit i to, jak dalece byly a jsou oprávněné obavy, že neznámá mimozemská entita (podstata, jsooucn) dlouhodobě, s neznámým cílem, ovlivňuje dění na naší planetě nejen prostřednictvím roztodivných sekt či satanských spolků.

Co všechno však dokáže palačince, španělská bota nebo strach? Jsem si jist, že v tom strašném okamžiku vyčtete z očí mučitele i to, co bylo vysloveno v pouhém náznaku.

Oběti procesů posloužily spíše jako živé rezonátory pozoruhodných myšlenek usilovně hledajících inkvizičních úředníků.

Rozličné drtiče kostí totiž nejsou tou pravou inspirací pravdy.

Jinou otázkou je úvaha, jak by se asi dařilo těm, kteří dnes tvrdí, že byli uneseni mimozemci, kdyby Svatá inkvizice přetrvala ve své středověké podobě a síle do dnešních dní?

V jaké úrovni by probíhal dialog?

Jsem skálopevně přesvědčen, že by se zcela jistě nejednalo ani o náznak informační exploze pravdy.

Vraťme se však zpět k čarodějným jamboree.

Každá z „čarodějnic“ měla svého ďábelského zmocněnce nazývaného inkvizitory daemon familiaris - přítel, démon rodiny. Za několik staletí - přes informační vakuum - jsou titíž nazýváni „bedrooms visitors“ - návštěvníci ložnic. Jejich pracovní postupy při „spolupráci“ s pozemšťany si zachovávají svůj vysoký standard a je patrné, že v „ďábelské metodice“ neproběhly žádné revoluční

změny. I oni vybízejí své vyhládnuté oběti „hlasem v hlavě“, aby je následovaly. Je to vybidnutí čistě formální, neboť za malý okamžik se paralyzované oběti vznášejí bezmocně v prostoru, jsou vytahovány zavřenými okny, prostupují stropem, bývají svědky lokálních transformací prostoru.

Ti středověcí vytahovali své oběti zavřenými okny, stropem a středověkou specialitou - komínem. Takový rafinovaný daemon familiaris dokázal bleskurychle komín roztáhnout a vzápětí vrátit do původního stavu - tvrdí „nezdravá fantazie“ církevních činitelů.

Tímto tvrzením, nad kterým se krčí bezmocně rameny, neobhajují nic menšího, než je teorie lokální transformace prostoru.

A ta je možná pouze tehdy, jestliže se děje cosi s časem nebo gravitací.

Pozoruhodný středověký postřeh.

Lze si též živě představit zděšení a bezmocnost středověkého venkovana, který by prodělal setkání s podivnými bytostmi. Již nikdy by se nemohl chovat tak jako kdysi.

I tehdy bylo velmi nebezpečné vymykát se běžnému průměru.

Jak mnoho můžeme o tomto problému vyčíst právě z metodického spisu Kladivo na čarodějnice? Pokud ovšem nechceme vidět pouze to, co si přejeme vidět:

„Zrodí-li se ze soulože démona a pozemské ženy dítě, pochází toto dítě ze semene pozemského muže, kterému bylo předtím odejmulo. Vzniká tak nové ďábelské plemeno.“

Zajímavé tvrzení a ač je to k nevíře, mezi bláznivě mystickými otázkami mohu!; probleskovat takové informace, které dodnes zřejmě nemají opustit tajný archiv kongregace Svatého oficia:

Kdy se ďábel poprvé objevil, jak byl oblečen?

Pokud létá (čarodějnice) vzduchem - umožňuje to ďábelská bytost? Jestliže ano, pak jak?

Létá-li sama, jak to dělá? Pomocí čeho? Jak často létá?

Může-li být také neviditelná? Jestliže ano, pak jak to dělá? Jak vypadal jejich démonský společník, jaké má oči, kůži, zejména jaké měl nohy.

Nezpozorovala „čarodějnice“ u svého společníka jiné zvláštní rysy nebo podivnosti?

Jestliže spolu souložili, tak jakým způsobem? Jak se ďábel při této příležitosti choval?

Kolik dětí porodila ze soulože s démony?

Kde se ony děti nacházejí?

Kolikrát žena po styku s démonem otěhotněla a co se později stalo s plodem tohoto styku?

Pokud neměla styk s ďáblem, kde berou čarodějnice ony zrůdy, které pak podvrhují místo nemluvnat?

Jsou známy i takové případy, kdy těhotné ženě, podezřelé ze styku s ďábelskými bytostmi, bylo za plného vědomí rozříznuto břicho, plod vyjmut a pečlivě zkoumán.

Pokud dobře rozumím, pak všemocné venkovní síly měly problém s vlastní reprodukcí a ten přetrvává, jak si za chvíli řekneme, až do dnešních dnů.

Jiný neobvyklý způsob popravy (zejména u mužů) prováděl kovář. Odsouzencova hlava byla rozdracena na kovářské kladivo. Tříšť hlavy a mozku byla pečlivě prozkoumána.

Copak to asi zvědaví inkvizitoři hledali?

Z neznámého důvodu jsou též viděny odděleně i další průvodní znaky výskytu středověkých démonských sil.

Více než tisíc let byly na obloze pozorovány podivné jevy, tytéž, které se objevují i dnes.

Jiný fenomén, tvrdohlavě viděný v oblasti neuvěřitelná, znamenávali biskupové, opaté i pracovití mniši ve svých klášterních kronikách.

Zcela nepokrytě a velmi otevřeně hovoří o létajících bytostech i létajících lodích.

Otevřenost, s jakou byly události zaznamenány, nemohou nikoho nechat na pochybách o možných setkáních třetího druhu i v „temných středověkých“ časech.

Pak již přišel zlatý věk inkvizice.

Novodobé legendy hovoří na stejné téma. Stejně neuvěřitelné. Ženy i muži, současné oběti mimozemských únosců, jsou v oddělených prostorách podrobováni rozličnému zkoumání a někdy velmi

Bolestivým zákrokům. Mezi priority zájmů malých šedivých

cizinců patří schopnost reprodukce lidského rodu a vytvoření hybridu mezi oběma zcela odlišnými druhy. Mužům je odebíráno semeno a. geny zkoumány na plodnost tímž způsobem, který my používáme u ovcí.

Některé z žen tvrdí, že byly oplodněny, přičemž příznaky těhotenství po několika měsících zcela bez dalších stop vymizí. Trvájí však zdravotní i psychické potíže. Postižené ženy vyhledávají odbornou pomoc (a tentokrát to nejsou venkovské zpovědnice). Objevují se další detaily vzpomínek, které byly původně z paměti vymazány. Některé z žen jsou opakovaně přemísťovány šedými bytostmi do prostor, kde mohou spatřit embrya hybridů. Je jim řečeno, že jsou to jejich děti. Později mohou geny spatřit tyto „zkumavkové děti“ společně s dětmi lidského druhu. Geny jsou vybidnuty několikrát k mateřským citům. Většinou neúspěšně, neboť geny necítí k malým hybridům žádný vztah.

Neznámé mimozemské bytosti jako by z „oka vypadly“ démonickými zjevením popisovaným v odborné inkviziční literatuře. Včetně schopnosti pohybovat se libovolně prostorem, používat triků být dočasně neviditelný.

Neobvyklá a velké černé oči, šedá chladná a šupinatá kůže. vyzáblá postava, dlouhé horní končetiny zakončené něčím, co lze nazvat drápy. Žádná kopyta, nicméně tolik zdůrazňovaná chodidla většinou bezprstá.

Mohu se mýlit, ale i ty nešilenější otázky inkvizitorů korespondují s těmi nehrůznějšími zprávami o neznámých únoscích:

K čemu používáte lidskou krev?

Lidské maso získáváte z lidí mrtvých nebo živých? Co s ním vy a ďábelské bytosti děláte? Jestliže je maso pojídáno, pak syrové, vařené či pečené?

V této souvislosti si připomeňme některá „neuvěřitelná fakta“, známá urologické literatury.

Objev neznámého havarovaného létajícího objektu, ve kterém byly nalezeny zbytky lidských orgánů i lidská krev.

Nálezy odborně rozčtvrcených pozůstatků dobytka, ale i lidských těl. Technologie použitá při odborných „operacích“ je velmi překvapivá a nezvyklá. Nelogické řezy, nezvykle hladce

oddělující vnější tkáň až na skelet, jsou nekrvácivé. Vnitřní orgány i svalovina jsou vyjmuty velmi malými otvory a celá záležitost postrádá jakoukoliv logiku, se kterou bychom mohli alespoň v náznaku souhlasit. Pokud bychom si nepřipomněli naše nelidské pokusy na zvířatech.

Novodobé pohádky?

V této oblasti jsem však v téže pozici jako čtenář: Věřit nebo nevěřit? Nicméně hrůzná představa lidských dětí, které jsou „ve výchově“ u podivných „venkovních“ vetřelců a které později dospějí v cosi, co se nám bude podobat pouze vnějšími znaky, se mi zdá příliš fantastická. Nikoli však nemožná.

Novodobí janičáři s možností nepozorované infiltrace mezi nic netušící pozemšťany?

Tak nějak bych si představoval solidně připravenou invazi z vesmíru. Probíhala by tiše a nepozorovaně. A jednoho krásného dne, aniž bychom cokoli postřelili, by byla naše místa na této planetě kýmsi obsazena a ten poslední z odcházejících lidí by byl stále utěšován, že U.F.O. je pouhým výplodem chorých mozků.

Nelze opomenout ani ten fakt, že profesionálně připravená invaze musí nutně používat mimikry - útočné ochranné „zabarvení“, které mění vstupní informaci k nepoznání.

Ano, právě „osvětová“ práce, jejíž těžiště by spočívalo nejen v utajování, zesměšňování i dezinformačních kampaních, by mohla být jedním z příznaků, že neznámá entita „přešla od slov k činům“.

Naštěstí jsme moudří a tak dosud funguje zabezpečení amerického prezidenta Eisenhowera (16. prosince 1954), že U.F.O. existují pouze v našich chorobných představách.

Je též možné, že jakákoliv jiná informace by mohla způsobit novodobé hony na čarodějnice se všemi, ale i mnohem horšími důsledky.

Nicméně existuje ještě jedna varianta. Vše může být jinak. Hrůzostrašné povídání o krutých „venkovanech“ může být zase jen účinnými mimikry úředníků, zastírajících jiný průšvih. Výskyt dal

ší venkovní entity, která velmi důrazně požaduje okamžitou nápravu pozemských záležitostí.

Bezradnost sousedí s tímž problémem, který zřejmě marně řešila i Svatá inkvizice.

Někdy mívám pocit, že konečně začínám rozumět problému U.F.O.

Legendy starých Sumerů, Mazů, Aztéků, Egyptanů, ale i eposy staré Indie hovoří na podobné téma. Možné vměšování venkovních sil může být společným jmenovatelem mezi jistými podobnostmi starověkých kulturních center.

Bez povšimnutí nelze ponechat i některé biblické příběhy hovořící o entitě, která kontaktovala jeden z prastarých národů.

Není bez zajímavosti, že se jednalo převážně o kladné síly a zejména vliv té biblické byl na další dění více než rozhodující.

S jistou nadsázkou, která nemusí být pouze fikcí, chci ve třetím dílu hledat stopy neurčité možnosti setkání s Universem. Stopou může být i sanskrt - jazyk bohů, jehož podobnost s některými kečuánskými výrazy nemusí být náhodná.

Mimosmyslové vnímání, neviditelnost, ale také některá mariánská zjevení mohou být též indicií, vedoucí k objasnění některých podivností tematicky nepříliš vzdálených tomu, co nazýváme, nevím proč, létajícími talíři.

Ještě jednou se chci vrátit k honům na čarodějnice i všemu, o čem jsem přesvědčen, že tvoří nedílný celek.

Nemohu vynechat a nepřipomenout ty Nostradamovy verše, hovořící na stejné téma: o mimozemské síle, která jednoho dne sestoupí na Zem, aby sdělila lidstvu, že oni (nepřátelští bohové) jsou strůjci velké potopy krve. Podle Nostradama budou pozemští vládcové celou záležitost tajit a vysvětlovat jinak. V důsledku jejich lži zahyne později velké množství lidí. Mnozí budou uneseni, někteří usmrceni poblíž vysokého nebe, jiní vráceni. Ti, kteří budou vráceni zpět, se ocitnou na oddělených místech „hlídaní ve dne v noci“.

Je to možné?

Snad. Nechme se překvapit...

